DOMSTOLENS DOM
AF 5. DECEMBER 1973 [1]

Neufeld & Co.
mod Hauptzollamt Hamburg-Waltershof
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg)

»Udligningsafgift for omsætningsafgiften«

Sag 125/73

Sammendrag

Landbrug — Fælles ordning af markederne — Korn — Forarbejdede produkter, jvf. artikel 1, d i forordning nr. 19 og dennes bilag — Importafgift — Beregning — Udligningsafgift for omsætningsafgiften — Hensyntagen — Forbud
(Rådets forordning nr. 19, artikel 14; Rådets forordning nr. 55, artikel 7)

Artikel 14 i EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 og artikel 7 i EØF-Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962 skal fortolkes således, at den udligningsafgift for omsætningsafgiften, der opkræves ved indførsel af de forarbejdede produkter, der er anført i artikel 1, d og i bilaget til forordning nr. 19/62, ikke skal fradrages i importafgiften.

I sag nr. 125/73

angående en anmodning til Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 fra Finanzgericht Hamburg (IV. afdeling) om i den for denne ret verserende sag mellem

NEUFELD & Co., Berlin,

og

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-WALTERSHOF,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelserne i artikel 14 i Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 (ABl. 1962, nr. 30)

1 — Processprog: Tysk.

sammenholdt med artikel 7 i Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962 (ABl. 1962, nr. 54) for så vidt angår hensyntagen til udligningsafgiften for omsætningsafgiften og udgifter ved denatureringen med henblik på importafgiften for produkter forarbejdet på basis af korn,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: R. Lecourt, præsident, A. M. Donner og M. Sørensen, afdelingsformænd, R. Monaco (refererende), J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh og A. J. Mackenzie Stuart, dommere

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling og retsforhandlingernes forløb

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

1. For udover garantien for faste markedspriser at yde Fællesskabets kornproducenter en garanti for salg og indtægt blev der for de mest udbredte kornsorter i de forskellige medlemsstater, særlig hvede og byg, samt majs og rug i de medlemsstater, som havde en betydelig produktion af disse konsorter, ved forordning nr. 19 indført et afgiftssystem med henblik på udligning af forskellen mellem verdensmarkedspriserne og de garanterede hjemmemarkedspriser (artiklerne 4 og 10 i forordning nr. 19).

Formålet med dette system var at opnå:

— at de indførte kornsorter på basisindikativprisens gyldighedsområde, dvs. på det pågældende hjemmemarked, ikke kunne udbydes til lavere priser end basisindikativprisen, og

— at hjemmemarkedspriserne således blev beskyttet mod svingningerne i verdensmarkedspriserne og stabiliseret på basisindikativprisens niveau.

For de andre, ikke i artikel 4 anførte basiskornsorter i forordning nr. 19, artikel 1's forstand, som havde mindre betydning i de forskellige medlemsstater, var en så vidtgående prisgaranti ikke nødvendig.

Derfor undlod man i forordning nr. 19 for disse konsorter at fastsætte en garanti for faste hjemmemarkedspriser baseret

på et system med fælles priser. Dog var der for at forhindre, at indført korn af disse sorter ved substitutionskonkurrence skulle fortrænge de beskyttede kornsorter, fastsat et afgiftssystem for indførsel af de ikke i artikel 4 i forordning nr. 19 (artikel 8 i forordning nr. 19) anførte kornsorter. Afgifterne skulle hæve prisen for indført korn således, at dette kun kunne udbydes til priser så nær indikativpriserne for beskyttet korn, at prisen for dette sidste kunne nå indikativprisernes niveau.

For de forarbejdede produkter, der var nævnt i artikel 1 d i forordning nr. 19 og dennes bilag, blev afgiften beregnet i henhold til artikel 14 i denne forordning og bestod:

— af en variabel del, som for produkterne forarbejdet på basis af de i artikel 1, afsnit a nævnte basisprodukter var forud fastsat på grundlag af overvæltningen på disse produkters fremstillingsomkostninger af afgifterne på de basisprodukter, der medgik til deres fremstilling — det herved fremkomne beløb ændredes i overensstemmelse med variationerne i afgifterne for basisprodukterne (artikel 14, stk. 1 A a) — for de forarbejdede produkter, som ikke indeholdt de i artikel 1, afsnit a omhandlede basisprodukter, fastsat under hensyntagen til markedsbetingelserne for de af de i det foregående afsnit omhandlede forarbejdede produkter, som kom dem nærmest, (artikel 14, stk. 1 A b);

— af en fast del, bestemt under hensyntagen til nødvendigheden af at beskytte den forarbejdende industri (artikel 14, stk. 1 B).

Beregningen af disse afgiftsdele og af den afgift, der skulle opkræves, skulle ske efter de i forordning nr. 55 fastlagte kriterier.

2. Ved dom af 12. maj 1971 i sag nr. 76/70 (Wünsche mod Hauptzollamt, Ludwigshafen, Recueil 1971, s. 393) kendte Domstolen for ret, at basisindikativprisen ved beregningen af tærskelprisen for de i forordningens artikel 4 nævnte konsorter bl.a. skulle nedsættes med et fast beløb svarende til incidensen af sådanne interne importafgifter som Umsatzausgleichsteuer (udligningsafgift for omsætningsafgiften).

I denne sag var der tale om et i artikel 4 i forordning nr. 19 anført produkt, for hvilket forordningen forreskrev et omfattende system af indikativpriser og afledte tærskelpriser.

Denne dom udløste en række sager, hvorunder de tyske importører ligeledes kræver ret til at fradrage udligningsafgift opkrævet på andre end de i artikel 4 i forordning nr. 19 nævnte produkter.

I to domme af 11. juli 1972 har Bundesfinanzhof draget den konklusion af dommen i sag nr. 76/70, at udligningsafgiften også skulle fradrages i afgiften for importeret maniokmel.

3. I 1963 indførte firma Neufeld & Co. (sagsøgeren i hovedsagen) maniokmel henhørende under toldposition 11.06-A-I fra Thailand til Tyskland og betalte i den anledning den i henhold til forordning nr. 19, artikel 14 og forordning nr. 55, artikel 7 fastsatte afgift. Ved stævning til Finanzgericht Hamburg har firmaet blandt andet krævet dom for, at den opkrævede Umsatzausgleichsteuer på 4 % af varens værdi kan fradrages i afgiftsbeløbet.

Ved kendelse af 16. marts 1973 udsatte Finanzgericht sagen og forelagde følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

»Skal artikel 14 i forordning nr. 19/62 og artikel 7 i forordning nr. 55/62, i henhold til hvilke importafgifterne for forarbejdede produkter (omhandlet i artikel 1, litra d og i bilaget til forordning nr. 19/62) beregnes i overensstemmelse med det i dommen af 12. maj 1971 fra De europæiske Fællesskabers Domstol i sag nr. 76/70 nævnte princip, at basisindikativprisen for de i artikel 4 i forordning nr. 19/62 omhandlede kornsorter skal nedsættes med et fast beløb svarende til incidensen af interne afgifter, der opkræ-

ves ved import — såsom udligningsafgiften for omsætningsafgiften —, fortolkes således, at den ved indførsel opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften altid skal fradrages i afgiftsbeløbet?«

4. Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 18. april 1973.

Firma Neufeld & Co., repræsenteret af advokat Walter Röll, Hamburg, forbundsrepublikken Tyksland, repræsenteret af Christof von Arnim, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Peter Kalbe, har indgivet skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens statut.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Parterne i hovedsagen og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. oktober 1973.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. november 1973.

II — Indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens statut

Indlæggene i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens statut kan sammenfattes således:

A — Indlæg fra selskabet Neufeld & Co.

Sagsøgeren i hovedsagen anfører indledningsvis de konklusioner, som synes at følge af Domstolens praksis, navnlig af dommen i sag nr. 76/70. Det fremgår efter sagsøgerens mening af denne dom, at den tyske udligningsafgift havde den forbudte virkning som en afgift med tilsvarende virkning som told, når hjemmemarkedsprisen, som den indførte vares udenlandske pris føres på linje med ved hjælp af importafgiften, var fastsat på en sådan måde, at den inden for de medregnede handelsomkostninger indeholdt et beløb svarende til udligningsafgiften. Den således beregnede afgift skulle for at undgå den forbudte virkning af en afgift med tilsvarende virkning som told nedsættes med importørens nødvendige handelsomkostninger. Denne fortolkning er i overensstemmelse med systemet i forordning nr. 19/62. Den svarer ligeledes til systemet i forordning nr. 55/62, som kun er en foranstaltning til gennemførelse af forordning nr. 19/62 for forarbejdede produkter, og som har indført en afgift baseret på de samme principper og med samme formål som den i forordning nr. 19/62 omhandlede afgift.

Det fremgår endvidere af artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 55/62 samt af den fjerde betragtning i dennes motiver, at lovgiveren har anset »denatureret maniokmel« for et produkt, der konkurrerer med foderbyg, og som derfor skal forhandles på hjemmemarkedet til en pris, der — når hensyn tages til forskellen i stivelsesindhold og andre for dens udnyttelse bestemmende kvalitetsforskelle — svarer til indikativprisen for byg. Det følger ligeledes af disse bestemmelser, at afgiftssatsen var fastsat i henhold til den vurdering, som Rådet havde foretaget på grundlag af de ovennævnte kriterier, og som i sig selv havde været egnet til at skabe den prisudligning.

For at kunne opfylde formålet med forordning nr. 55/62, kun at belægge denatureret maniokmel med afgift, for så vidt det kunne anses for et med foderbyg konkurrerende produkt, og for så vidt afgiften var strengt nødvendig til beskyttelse af producenterne af foderbyg, både i den enkelte medlemsstat og i Fællesskabet, måtte Rådets vurdering foretages efter et for alle medlemsstater fælles kriterium.

Med andre ord kunne målet for Rådets vurdering, at opkræve afgifter, der hverken var for høje eller var utilstrækkelige,

kun nås hvis den tog sigte på at udjævne priserne i et bestemt afsætningsled. Uden at opfylde en sådan forudsætning måtte denne vurdering nødvendigvis blive vilkårlig.

Det eneste, der kunne blive spørgsmål om, var altså at bestemme det interne afsætningsled, der skulle danne grundlag for denne vurdering, eller som de pågældende kunne og skulle betragte som grundlaget for vurderingen. I modsætning til forordning nr. 19/62 indeholder forordning nr. 55/62 ingen udtrykkelige bestemmelser på dette punkt. I mangel af modsatte holdepunkter og under hensyn til den indbyrdes sammenhæng mellem de to forordninger må man gå ud fra, at forordning nr. 55/62 har omhandlet det samme afsætningsled som forordning nr. 19/62. I så fald har Rådet kun kunnet foretage vurderingen med henblik på at tilpasse prisen på de omtvistede produkter til engroshandelsleddet for foderbyg under hensyntagen til forskellene i kvalitet og anvendelsesformål. Faktisk er det med sigte på engroshandelsleddet, at både forordning nr. 19/62 og forordningerne nr. 13/64 og 14/64 har fastsat tærskelprisen for de omhandlede produkter.

Producenterne solgte og sælger stadig deres produktion til engroshandelen. Salgsprisen, inkl. transportomkostningerne, var identisk med indkøbsprisen i engroshandelsleddet for korn. Denne pris omfattede både alle omkostninger og afgifter, der påhvilede foderbyg, og alle handelsomkostninger frem til engroshandelsleddet. Denne pris omfattede derfor også i den pågældende periode den omsætningsafgift, der direkte eller indirekte påhvilede foderbyg. Under disse omstændigheder omfattede det fastsatte afgiftsbeløb for eosinfarvet maniokmel også alle handelsomkostninger og afgifter, der påhvilede det konkurrerende nationale produkt. For at udligningsafgiften ved import til forbundsrepublikken Tyskland ikke skulle få virkning som en ekstraafgift, var det derfor nødvendigt at nedsætte afgiftsbeløbet, som oprindelig var fastsat rent beregningsmæssigt, indtil dette svarede til udligningsafgiften, i påkommende tilfælde anslået på forhånd. Efter gældende tysk lovgivning er det imidlertid ikke muligt forud at beregne det afgiftsbeløb, som skal fradrages i importafgiften. Firma Neufeld foreslår derfor følgende besvarelse af det stillede spørgsmål.

»Bestemmelserne i artikel 14 i forordning nr. 19/62 sammenholdt med artikel 7, der vedrører fastsættelsen af importafgiften for de i artikel 1 d i forordning nr. 19/62 og i dette bilag nævnte forarbejdede produkter, skal fortolkes således, at den nationale dommer i påkommende tilfælde er beføjet til i importafgiftsbeløbet at fradrage udligningsafgiften for omsætningsafgiften, for så vidt den nationale lovgiver ikke har indført en almindelig fradragsordning baseret på et rimeligt, forudgående skøn.

De hidtil af forbundsrepublikken Tyskland trufne dispositioner har ikke indebåret en tilstrækkelig nedsættelse af afgifterne«.

B — Indlæg fra forbundsrepublikken Tyskland

Forbundsrepublikken Tyskland gør rede for formålene med den ved forordning nr. 19/62 indførte afgift og fremhæver, at denne økonomiske prisstabiliseringsmekanisme ikke blev anvendt på samme måde for alle de af forordningen omfattede produkter. Efter at have redegjort for den for basisprodukterne vedtagne beregningsmåde, bemærker Forbundsrepublikken, at afgiftsberegningen med hensyn til forarbejdede produkter, herunder denatureret maniokmel, var undergivet de særlige regler i artikel 14 i forordning nr. 19/62 og forordning nr. 55/62. For forarbejdede produkter kunne afgiften i virkeligheden ikke beregnes efter de samme kriterier som for basisprodukterne, da der ikke fandtes et gennemskueligt marked med repræsentative priser og kvaliteter, der gjorde det muligt at sammenligne de forskellige priser, som skulle tages i betragtning ved fastsættelse af afgiften. Afgiften for for-

arbejdede produkter var sammensat af to dele, en fast del — som for denatureret maniokmel var næsten lig nul — og en variabel. I henhold til artikel 7, stk. 1 og 2 i forordning nr. 55/62 var den variable del for afgiften for 100 kg denatureret maniokmel lig med afgiften for 40 kg byg.

Efter denne beregningsmetode kunne handelsomkostningerne, herunder udligningsafgiften, altså kun tages i betragtning i det omfang, dette allerede var sket ved beregning af afgiften for det basisprodukt, der havde tjent som grundlag for fastsættelsen af den variable del. Afgiftsbeløbet var nemlig præcist fastsat, idet den variable del var blevet beregnet under hensyn til afgiften for det produkt, der kom det forarbejdede produkt nærmest. Beløbet kunne kun ændres på de i artikel 7, stk. 2, 2. afsnit i forordning nr. 55/62 anførte betingelser.

Det følger af et sådant beregningssystem, at udligningsafgiften ikke kunne tages i betragtning ved beregning af importafgiften for det omtvistede produkt.

Under henvisning til Domstolens praksis gør forbundsrepublikken herefter gældende, at udligningsafgiften ikke er en afgift med tilsvarende virkning som told og derfor ikke strider med Traktaten. I øvrigt fremgår det ikke af Domstolens dom i sag nr. 76/70, at udligningsafgiften »også« skal tages i betragtning ved beregningen af afgiften for de forarbejdede produkter, der er anført i bilaget til forordning nr. 19/62. I denne dom har Domstolen kun fortolket den nævnte forordnings artikel 4. Denne bestemmelse angik alene fastsættelsen af tærskelprisen for de deri anførte basisprodukter og indeholdt ingen regel for beregning af afgiften for de forarbejdede produkter, der omhandles i bilaget.

C — Indlæg fra Kommissionen

Ifølge Kommissionen må der sondres mellem det prissystem, der vedrører de produkter, som er anført i artikel 4 i forordning nr. 19/62, og det, der vedrører andre kornsorter. For disse sidste hjemler forordning nr. 19/62 ingen garanti for bestemte hjemmemarkedspriser på grundlag af et system med fælles priser. Når der alligevel blev opkrævet importafgift af disse kornsorter, skyldtes det, at de kunne benyttes i stedet for dem, der omhandles i artikel 4 i forordning nr. 19/62, og hvis afsætning ligesom den ved samme artikel ydede prisgaranti ville være blevet skadet, hvis en for stor import af erstatningskorn havde muliggjort en substitutionskonkurrence. Et afgiftssystem skal altså udjævne forskellen mellem prissystemet for indført korn og prisniveauet for det i artikel 4 i forordning nr. 19 omhandlede korn.

De samme betragtninger gælder for produkter forarbejdet på basis af det i artikel 1 d og i bilaget til forordning nr. 19 nævnte korn, herunder maniokmel. Da basiskornsorten for dette produkt ikke dyrkes nogetsteds i Fællesskabet, er der heller ingen grund til at oprette et system med prisgaranti. Imidlertid kan disse forarbejdede produkter på grund af deres lave pris erstatte både de beskyttede basiskornsorter og de på grundlag heraf forarbejdede produkter. Derfor måtte importprisen for maniokmel hæves ved hjælp af afgifter i et omfang, der i hvert fald var tilstrækkeligt til at hindre en substitutionskonkurrence med hensyn til de vigtigste af de beskyttede produkter.

Det følger heraf, at afgiften for maniokmel ikke kunne have til formål at udligne hjemmemarkedspriserne og de udenlandske priser. Dens eneste formål var at forhindre, at udbudsprisen for maniokmel på medlemsstaternes hjemmemarkeder kom så langt under udbudsprisen for beskyttet korn eller produkter på basis heraf, at strukturen i disse produkters markedspriser blev alvorligt forrykket. Artikel 14 i forordning nr. 19/62 og artikel 7 i forordning nr. 55/62 afspejler denne situation.

Kommissionen udleder heraf, at principperne i dommen nr. 76/70 ikke gælder i det foreliggende tilfælde: der var ingen tvingende grund til at tage udligningsafgiften for omsætningsafgiften i betragt-

ning ved fastsættelsen af importafgiften, da grundlaget for noget sådant, en fast indikativpris, manglede. For så vidt angår fradraget af denatureringsomkostningerne ved eosinfarvningen af det indførte maniokmel bemærker Kommissionen, at afgiftssystemet i artikel 7 i forordning nr. 55/62 allerede tog tilstrækkeligt hensyn til de forskellige anvendelsesmuligheder og forholdet mellem værdien af denatureret og ikke-denatureret maniokmel. Artikel 7 i forordning nr. 55/62 foreskrev to adskilte afgiftssystemer: dels for denatureret maniokmel på basis af afgiften for byg og dels for ikke-denatureret maniokmel på basis af afgiften for majsstivelse.

Det var ikke nødvendigt i videre omfang at tage hensyn til denatureringsomkostningerne. For en indført, allerede denatureret vare ville det have været meningsløst endnu en gang at fradrage denatureringsomkostningerne i importafgiften, som i forvejen var nedsat under hensyn til denne denaturering. For sa vidt angår de ubehandlede indførte varer ville fradraget af de efter indførslen afholdte denatureringsomkostninger ligeledes have været ulogisk: da aftagerne af det indførte maniokmel frit kunne forarbejde denne vare, som de ville, skulle afgiftsbeløbet fastsættes under hensyn til det hjemmeavlede produkt, som var det, der under hensyn til de mangfoldige anvendelsesmuligheder for ikke-denatureret maniokmel fortrinsvis måtte beskyttes.

I øvrigt ville det være i strid med den generelle beregningsmetode, som almindeligvis anvendes i den fælles landbrugsordning, hvis sagsøgeren skulle få medhold i sine krav om, at de forskellige omkostninger, som han faktisk har måttet bære i visse særlige tilfælde, tages i betragtning. Endelig ville hensyntagen til de efter indførslen afholdte denatureringsomkostninger have været ensbetydende med en denatureringspræmie på fællesskabsplan, som var uden offentlig interesse inden for Fællesskabet.

Ifølge Kommissionen må svaret blive, at afgiften for denatureret maniokmel, sålænge forordning nr. 19 var gældende, ikke skulle nedsættes med den udligningsafgift for omsætningsafgiften, der blev opkrævet ved import.

Præmisser

1 Ved kendelse af 16. marts 1973, indgået til Domstolens justitskontor den 18. april 1973, har Finanzgericht Hamburg i henhold til EØF-traktatens artikel 177 stillet et spørgsmål vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 om gradvis oprettelse af en fælles markedsordning for korn (ABl. 1962, nr. 30) og i Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962 vedrørende ordningen for produkter forarbejdet på basis af korn (ABl. 1962, nr. 54);

der spørges herved, om artikel 14 i forordning nr. 19/62 og artikel 7 i forordning nr. 55/62 under hensyn til den af De europæiske Fællesskabers Domstol afsagte dom af 12. maj 1971 i sag nr. 76/70 skal fortolkes således, at den udligningsafgift for omsætningsafgiften, der opkræves ved indførslen af de forarbejdede produkter, der anføres i artikel 1 d og i bilaget til forordning nr. 19/62, skal fradrages i importafgiften for disse produkter.

2 Det stillede spørgsmål angår beregningen af afgiften for »maniokmel«, der omfattes af udtrykket »forarbejdede produkter« i artikel 1 d og bilaget til forordning nr. 19/62;

denne afgift, der blev beregnet i henhold til den nævnte forordnings artikel 14, var sammensat af to dele, en variabel og en fast;

for de forarbejdede produkter, som ikke indeholdt nogen af de basisprodukter, der omhandles i artikel 1 a, blev afgiftens variable del fastsat i henhold til artikel 14, stk. 1, A, b under hensyntagen til markedsbetingelserne for de forarbejdede produkter, som var fremstillet på grundlag af de ovennævnte basisprodukter, og som kom disse nærmest;

med henblik herpå bestemte artikel 9, stk. 1 i overensstemmelse med artikel 2, stk. 4, at den variable del for 100 kg af de forarbejdede produkter, der er anført i bilaget til forordning nr. 19/62 under den fælles toldtarifs position 11.06, herunder »maniokmel«, svarer til den i artikel 9 omhandlede variable del for 100 kg majsstivelse;

ifølge nævnte artikel 9 var den variable del for 100 kg majsstivelse lig med afgiften for 161 kg majs;

i øvrigt fastsatte artikel 7, stk. 3 a den faste del af afgiften for det omhandlede produkt til 1,70 regningsenheder.

3 Det fremgår af disse bestemmelser, at den ved forordning nr. 19/62, artikel 14 og forordning nr. 55/62, artikel 7 oprettede ordning i modsætning til ordningen ifølge artikel 10, stk. 2 i forordning nr. 19/62, hvorefter afgiften kan variere under hensyn til eksisterende forskelle mellem cifprisen og tærskelprisen, foreskriver en importafgift, hvis beløb beregnes efter forud fastlagte kriterier, nemlig dels importafgiften for majsstivelse og dels den faste sats, der er angivet af lovgiveren;

i dette system, der er karakteriseret ved en importafgift, hvis beregning i alle led reguleres af fællesskabsbestemmelserne, kan medlemsstaterne derfor ikke ved hjælp af beregningskriterier, som ikke er fastsat af lovgiveren, lade afgiftsbeløbet variere og i påkommende tilfælde fradrage udligningsafgiften for omsætningsafgiften i det nævnte beløb;

et sådant fradrag ville påvirke satsen for de faste og variable dele, således som disse direkte eller indirekte beregnes i forordning nr. 55/62;

4 artikel 14 i forordning nr. 19/62 og artikel 7 i forordning nr. 55/62 må derfor fortolkes således, at den ved indførslen opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften ikke skal fradrages i importafgiften.

Vedrørende sagsomkostningerne

5 De udgifter, der er afholdt af forbundsrepublikken Tyskland og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har indgivet indlæg til Domstolen, kan ikke godtgøres, og da retsforhandlingerne i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne,
efter at have hørt den refererende dommers rapport,
efter at have hørt de af selskabet »Neufeld & Co.« og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber afgivne mundtlige indlæg,
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;
under henvisning til Traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig dennes artikler 40 og 177,
under henvisning til EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962,
under henvisning til EØF-Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962,
under henvisning til protokollen vedrørende Statutten for Det europæiske økonomiske Fællesskabs Domstol, særlig dennes artikel 20,
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol,

kender

DOMSTOLEN,

idet den tager stilling til det spørgsmål, der er forelagt den af Finanzgericht Hamburg i henhold til denne rets kendelse af 16. marts 1973, for ret:

Artikel 14 i EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 og artikel 7 i EØF-Rådets forordning nr. 55 af 30. juni 1962 skal fortolkes således, at den udligningsafgift for omsætningsafgiften, der opkræves ved indførsel af de forarbejdede produkter, der er anført i artikel 1, d og i bilaget til forordning nr. 19/62, ikke skal fradrages i importafgiften.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars
Pescatore Kutscher Ó Dálaigh Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. december 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER

(se retssag 119/73, s. 1381